

בית המשפט העליון

עפ"ג 43278-08-24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון
כבוד השופט חאלד כבוב
כבוד השופטת רות רונן

המערער: מוחמד לולו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו ב-
תפ"ח 62320-08-23 מיום 18.7.2024 שניתן על ידי השופטים
י' טופף, ע' מאור ו-מ' בן ארי

תאריך ישיבה: כ"ב בטבת התשפ"ה (22 ינואר 2025)

בשם המערער: עו"ד אמיר נבון; עו"ד שי יעקב

בשם המשיבה: עו"ד יאיר חמודות; עו"ד לבנת מלמד

פסק-דין

השופט יוסף אלרון:

המערער, מוחמד לולו, פגע במהלך הימלטותו מהמשטרה בקטנועו של הרצל
בוסתני (להלן: המנוח) שכתוצאה מהפגיעה מצא את מותו. המערער הורשע על פי
הודאתו בעבירת רצח לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)
(ביסוד נפשי של אדישות) וכן בביצוע מספר עבירות נוספות. בית המשפט המחוזי בתל
אביב-יפו (השופט י' טופף, השופט ע' מאור והשופטת מ' בן ארי) בגזר דינו ב-תפ"ח
62320-08-23 מיום 18.7.2024, גזר על המערער עונש של 20 שנות מאסר בפועל, לצד
ענישה נלווית, ועל כך נסוב הערעור שלפנינו.

עיקרי כתב האישום המתוקן

1. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, המערער, תושב רמאללה ששהה בישראל
בניגוד לחוק, קשר קשר עם שני מעורבים נוספים לגניבת רכב ולהעברתו לשטחי הרשות

הפלסטינית. בתוך כך, ביום 31.5.2023 בשעה 21:15 לערך, השלושה נפגשו בעיר חולון והחליטו לגנוב את אחד הרכבים. המערער ניפץ את שמשו הימנית האחורית של הרכב באמצעות מכשיר המשמש לכך, הניע את הרכב וגנב אותו. יצוין, כי המערער מעולם לא החזיק ברישיון נהיגה כדין במדינת ישראל.

באותה העת, התקיימה פעילות יזומה של משטרת ישראל נגד גניבות רכבים. שוטר שנכח בקרבת מקום במסגרת פעילות זו הבחין במעשיו של המערער, ועל כן חסם חלק מהכביש באמצעות ניידת משטרה ונעמד בסמוך לה. המערער נסע לכיוון הניידת באופן שיש בו כדי לסכן את השוטר. בתגובה, האחרון ירה כדור אחד לכיוון הגלגל האחורי של הרכב, אך המערער המשיך בנהיגתו הפרועה במטרה להימלט מהמשטרה.

מיד לאחר מכן, שוטר נוסף ביצע חסימה נוספת של חלק מהכביש באמצעות ניידת משטרה אחרת ועצר לצידה. המערער נסע לעבר השוטר באופן שחייבו להימלט על מנת להימנע מפגיעה. רכבו של המערער פגע בניידת, וכתוצאה מכך היא נהדפה לכיוון הנגדי ופגעה בשני רכבים שחנו בסמוך לה. בשלב זה השוטר הורה למערער לעצור, ומשזה לא שעה להוראתו – ירה שלושה כדורים לעבר הרכב שבו נהג, שאחד מהם אף פגע ברכב. חרף הירי, המערער המשיך בנהיגה פרועה אל עבר הרחובות הסמוכים על מנת להימלט מהמשטרה.

בשלב מסוים במהלך ניסיון המערער להימלט, הלה פנה שמאלה בניגוד לכיוון התנועה, ונכנס לכביש דו-סטרי מופרד באי-תנועה בנוי. או אז, המערער פגע בקטנוע שעליו רכב המנוח, והדף אותו לעבר רכב שנסע ממול. לאחר הפגיעה, המערער יצא מהרכב ונמלט באופן רגלי מהמקום, מבלי לעמוד על תוצאות התאונה, ותוך שהוא מותיר את המנוח לכוד מתחת לרכב שלעברו נהדף הקטנוע.

כתוצאה ממעשיו של המערער, נגרמו למנוח נזקים חבלתיים קשים שהובילו למותו. כמו כן, ניזוקו שבעה כלי רכב ובתוכם שתי ניידות של משטרת ישראל.

2. בגין האמור, יוחסו למערער עבירות של רצח לפי סעיף 300(א) לחוק (ביסוד נפשי של אדישות); קשירת קשר לפשע (גניבת רכב) לפי סעיף 499(א)(1) לחוק; גניבת רכב לפי סעיף 413ב(א) לחוק; שהייה שלא כדין, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952; נהיגה ללא רישיון לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש];

נהיגה ללא ביטוח לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.

תמצית גזר דינו של בית המשפט המחוזי

3. המערער הורשע בעבירות שיוחסו לו על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון. לעניין העונש, הוסכם שהמשיבה תטען כי מתחם העונש ההולם הוא בין 19 ל-24 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית, ואילו המערער יהיה חופשי בטיעונו.

4. בגזר הדין, בית המשפט המחוזי התייחס למגמת ההחמרה שהרפורמה בעבירות ההמתה נועדה לבטא כלפי עבירות המתה המבוצעות ביסוד נפשי של אדישות, כפי שזו גם באה לידי ביטוי בפסיקתו של בית משפט זה. עוד עמד, בין השאר, על הפגיעה החמורה שפגע המערער בערך קדושת החיים; על הנזק שנגרם למשפחת המנוח; ועל פגיעת מעשיו של המערער בסדרי השלטון. על רקע זה, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער הוא בין 18 ל-22 שנות מאסר בפועל בצירוף ענישה נלווית.

בגדרי המתחם, בית המשפט המחוזי שקל לחובת המערער את עברו הפלילי המכביד, כמו גם את העובדה שבעת ביצוע העבירות היה תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי שלא היה בו כדי להניאו ממעשיו. מנגד, נשקלו לזכות המערער נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, וכן העובדה שנטל אחריות על ביצוע המעשים והביע חרטה. בשקלולם של אלה, בית המשפט המחוזי ראה למקם את עונשו של המערער באמצעו של מתחם העונש ההולם. על כן, נגזר עליו עונש של 20 שנות מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות מסוג פשע, למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות מסוג עוון, למשך 3 שנים; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה של גניבת רכב או של היזק לרכוש במזיד, למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירה של שהייה שלא כדין, נהיגה ללא רישיון או נהיגה ללא ביטוח, למשך 3 שנים; פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה למשך 5 שנים; ותשלום פיצוי לבני משפחת המנוח בסך 150,000 ש"ח. כמו כן, נקבע כי המערער יירצה את רכיב המאסר בפועל שנגזר עליו במצטבר לעונש מאסר אחר שהוטל עליו בגין עבירות שביצע לאחר האירועים מושא ההליך דנן.

5. לטענת המערער, גזר דינו של בית המשפט המחוזי מחמיר עמו יתר על המידה. בכלל זה, נטען כי מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו אינו עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנוהגת. הודגש בהקשר זה כי העונש שנגזר על המערער הולם מקרים שבהם עבירת הרצח בוצעה תוך שימוש בנשק ובאופן הכולל ממד מובהק של אלימות, מה שלעמדת המערער לא אירע בעניינו. המערער הוסיף ונטען לפגיעה בזכותו להליך הוגן. זאת, מאחר שהכרעת הדין בעניינו, שניתנה לאחר הליך גישור, התקבלה על ידי מותב שונה מזה שגזר דינו. לדבריו, הדבר הוביל "לסטייה מהותית בתוצאת הענישה [...]" אשר שונה באופן מהותי מן ההסכמות אשר בגינן ניכרת הסדר הטיעון".

6. מנגד, המשיבה סומכת ידיה על גזר דינו של בית המשפט המחוזי. בתוך כך, הודגש כי המערער קיפד במעשיו את חייו של המנוח – אזרח תמים שלרוע מזלו נקלע למקום; וכי עובר לרציחתו המערער ביצע שורת עבירות – החל מעצם השהייה הבלתי חוקית בישראל, עובר בגניבת הרכב וכלה בהתחמקותו מהשוטרים תוך סיכונם. לעמדת המשיבה, ממכלול נסיבות המקרה מתחייבת ענישה מחמירה באופן שלא מקים מקום להתערבות בגזר דינו של בית המשפט המחוזי. עוד הדגישה המשיבה את עברו הפלילי המכביד של המערער אשר ריצה עד כה במצטבר לא פחות מ-13 שנות מאסר בפועל בבתי הכלא בישראל בגין עבירות קודמות.

דיון והכרעה

7. לאחר שקילת טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להתקבל באופן חלקי וכך אציע לחברי ולחברתי לעשות.

במוקד הערעור שלפנינו ניצבת עבירת רצח שבוצעה ביסוד נפשי של אדישות, כאשר המסד העובדתי שעליו נסמכת העבירה היא נהיגה בכלי רכב. זאת, בשונה מרוב ככל מקרי הרצח באדישות אשר נדונו עד כה על ידי בית משפט זה. משכך, ענייננו מצריך הוספת נדבך חדש בעיצוב מדיניות הענישה בעבירת הרצח באדישות לפי סעיף 300(א) לחוק.

8. חיקוקו של חוק העונשין (תיקון מס' 137), התשע"ט-2019, ס"ח 2779, 230 (להלן: הרפורמה בעבירות ההמתה או הרפורמה) הוביל ליצירת מדרג חדש של עבירות המתה על יסודם של עיקרון האשמה וחשיבותו של ערך קדושת החיים (ע"פ 8265/22 ג'עברי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (18.8.2024)). אחד השינויים המרכזיים שאומצו לשם יצירת מדרג זה הוא פיצולה של עבירת ההריגה שעוגנה בסעיף 298 לחוק. עובר לרפורמה, חסו תחת עבירה זו הן מקרי המתה שבוצעו ביסוד נפשי של אדישות, הן מקרי המתה שבוצעו ביסוד נפשי של קלות דעת. מצב דברים זה עורר קושי ממשי, שכן, מדובר היה במנעד רחב מדי של מקרים השונים מהותית האחד ממשנהו במידת חומרתם ובמידת אשמו של מבצע העבירה הנכללים תחת אותה עבירה (ע"פ 3187/21 אלקאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (21.8.2022); כן ראו: דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), התשע"ו-2015, ה"ח 166, 972 (להלן: דברי ההסבר לרפורמה)).

על מנת לפתור את הקושי האמור, נקבע כי מקרי המתה שנעשים ביסוד נפשי של אדישות יבואו בגדרי עבירת הרצח "הבסיסית" (סעיף 300(א) לחוק) או עבירת הרצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א לחוק). לעומת זאת, מקרי המתה המבוצעים ביסוד נפשי של קלות דעת הוכנסו לאחר הרפורמה תחת עבירת ההמתה בקלות דעת (סעיף 301 לחוק).

9. הפתרון שאומץ במסגרת הרפורמה לבעיית היקפה הרחב מידי של עבירת ההריגה, נסמך על הכרעה נורמטיבית של המחוקק ביחס לחומרת מעשי המתה שבהם הנאשם פועל תוך שהוא אדיש לאפשרות התרחשות התוצאה הקטלנית. כפי שצוין בדברי ההסבר לרפורמה, היסוד הנפשי של אדישות "מגלם עמדה שלילית מובהקת ויסוד נפשי מגונה כלפי הערך של חיי אדם" באופן אשר "מבטא זלול מובהק והתנכרות קשה וחמורה לערך של חיי אדם [...]" (שם, בעמ' 169; ראו עוד: ע"פ 6063/21 מדינת ישראל נ' יאסין, פסקאות 40-41 (26.3.2024) (להלן: עניין יאסין)).

על בסיסה של הכרעה ערכית זו מקרי המתה ביסוד נפשי של אדישות ומקרי המתה ביסוד נפשי של כוונה דרים עתה יחד בכפיפה אחת תחת שתי עבירות הרצח. לדבר משמעות בשני רבדים עיקריים – במישור התיוג הפלילי של הממית הפועל באדישות כ"רוצח" לכל דבר ועניין; ובמישור הענישה, שכן, העונש המרבי הקבוע בצד עבירת

הרצח הבסיסית הוא מאסר עולם, והעונש הקבוע בצד עבירת הרצח בנסיבות מחמירות הוא מאסר עולם חובה (עניין יאסין, שס).

10. מאז היכנסה של הרפורמה לתוקף הגיעו לפתחו של בית משפט זה מספר לא מבוטל של מקרים שבהם הורשעו נאשמים בביצועה של עבירת הרצח הבסיסית ביסוד נפשי של אדישות. בית המשפט צעד בזהירות ממקרה למקרה, עקב בצד אגודל, על מנת לעצב באופן מדוד את מדיניות הענישה הראויה בעבירה החדשה שיצרה הרפורמה. המשותף למקרים שנדונו עד כה הוא בכך שמעשי ההמתה שניצבו בבסיסם כללו נופך של אלימות הטבוע בהם באופן אינהרנטי.

כך, למשל, ב-ע"פ 2654/22 מדינת ישראל נ' דיסלבסקי (6.12.2022), הנאשם, סרגיי דיסלבסקי, היכה את המנוח מכות נמרצות שכתוצאה מהן מצא את מותו. בגין כך הועמד עונשו של דיסלבסקי בבית משפט זה על 22 שנות מאסר בפועל, חלף 18 שנות מאסר בפועל שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

ב-ע"פ 4137/22 אנאנטאפאק נ' מדינת ישראל (2.7.2023), הנאשם, טאוויסיט אנאנטאפאק, דקר את המנוח דקירה אחת בבית החזה באופן שהוביל למותו של האחרון. בית המשפט המחוזי גזר על אנאנטאפאק עונש של 17 שנות מאסר בפועל, ועונש זה נותר על כנו בפסק הדין בערעור משלא הוגש ערעור מצד המדינה.

ב-ע"פ 2079/22 חוג'יראת נ' מדינת ישראל (13.8.2023) (להלן: עניין חוג'יראת), אחד הנאשמים, יחיא חוג'יראת, ירה מספר כדורים לעבר רכב שבו ישבו המנוח ואדם נוסף. אחד הכדורים חדר את דלת הרכב והוביל למותו של המנוח. על רקע זה עונשו של חוג'יראת הוחמר בבית משפט זה ל-22 שנות מאסר בפועל, חלף 18 שנות מאסר בפועל שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

כפי שניתן להיווכח מדוגמאות אלה, מקרי הרצח באדישות שהגיעו במרוצת הזמן לפתחו של בית משפט זה נבדלים האחד ממשנהו בתשתיתם העובדתית ובאופן שבו בוצע האקט הממית. אולם, בין אם האקט הממית בוצע באמצעות סכין או נשק חם, ובין אם הוא תוצאה של מכות הנאשם – המשותף למקרים אלה הוא היסוד האלים שטבוע בהם; בכלל המקרים הנאשמים אומנם פעלו מתוך אדישות לתוצאה הקטלנית, אך הם ללא ספק פעלו תוך ידיעה ברורה שמעשיהם פוגעים בערך המוגן של שלמות הגוף והביטחון האישי.

11. לא כך הם פני הדברים ביחס למקרי המתה שהם פועל יוצא של נהיגה ברכב. מקרים אלה שבעבר נכנסו לעבירת ההריגה כשהם נעשו ביסוד נפשי של פזיזות, נכללים כעת בעיקר תחת עבירת ההמתה בקלות דעת (ראו דברי ההסבר לרפורמה, בעמ' 177) ועשויים בנסיבות המתאימות לעלות אף לכדי רצח באדישות. יחד עם זאת, בניגוד למקרים שנדונו לעיל, מקרי הנהיגה ברכב אינם "טבולים" לחלוטין ביסוד אלים. כלי הרכב אינו כלי נשק מעצם טיבו. המצב המנטלי של הנאשמים בעבירות אלה אינו מאופיין ברצון לפגוע בערך המוגן של שלמות הגוף מלכתחילה. בהתאם, מעשיהם של הנאשמים אינם מכוונים מראש כלפי קורבן מסוים. במילים אחרות, מקרים בהם נאשם נוקט באלימות יזומה ומכוונת כלפי הקורבן שונים ממקרים בהם נאשם גובה את חייו של הקורבן כתוצאה מנהיגה ברכב שלא נועדה באופן ישיר לפגוע בחיי אדם.

ויובהר – אין באמור כדי לשנות מכך שמקרי המתה שהם תוצאה של נהיגה ברכב שנעשים כאשר הנהג אדיש לאפשרות קרות התוצאה הקטלנית יתויגו באופן חד וברור כ"רצח"; אין באמור גם כדי לשנות מכך שיש לנקוט כלפי עבירות אלה במלוא החומרה הנדרשת, כראוי למי שמורשע ברציחתו של אדם אחר. אך לצד זאת אין לשכוח כי מטרת הרפורמה בעבירות ההמתה היא יצירת מדרג ענישה הולם לנוכח עקרון האשמה, ומדרג כזה יש ליצור גם בין הרוצחים הפועלים באדישות. המקרים שבהם ההמתה היא תוצאה של נהיגה ברכב הם ככלל, שונים בחומרתם ממקרים שבהם היסוד האלים אינהרנטי למעשה. האנטי-חברתיות של המקרים האחרונים גבוהה יותר, וממילא על הענישה בהם להיות חמורה יותר.

מן הכלל אל הפרט

12. האקט הממית במקרה דנן בוצע במסגרת נהיגה ברכב. המערער פרץ לרכב, נהג בו ולא היה בשני המחסומים שהציבו השוטרים כדי לחדול את נהיגתו הפראית. המנוח נפל קורבן לנהיגתו משולחת הרסן של המערער, להיותו שווה נפש לאפשרות שיקפח חיים בנהיגתו זו ולהפקרתו למוות לאחר שפגע בקטנועו. חרף חומרתם הרבה של מעשיו ומידת אשמו הגבוהה אשר מצדיקים את תיוגו כ"רוצח" – אין עניינו מצדיק ענישה כשל המקרים החמורים ביותר של רצח ביסוד נפשי של אדישות. במעשיו של המערער אין רכיב טבוע של אלימות כבמרבית מעשי הרצח באדישות. במוטיבציה הראשונית שהניעה את מעשיו לא מגולם רובד אלים, כי אם נכוונת לפגוע בערך מוגן של רכוש. אומנם, ענייננו אינו משתייך לחלוטין לקטגוריית מקרי ההמתה במסגרת תאונת דרכים בראי

ההבחנה שביצעתי לעיל, אלא עניין לנו במקרה חמור יותר שבו הנהיגה היא חלק מאקט עברייני נרחב יותר, אך עדיין מדובר במקרה המצוי בתווך שבין תאונות דרכים לבין מקרי הרצח באדישות הנגועים באלימות מובנית. לנוכח זאת, אני סבור כי העונש שנגזר על המערער בבית המשפט המחוזי הוא מעט מחמיר מדי בשים לב למדיניות הענישה הראויה במקרים מעין אלה.

יחד עם זאת, אל לנו להעלים עינינו משורת נסיבות לחומרה שהתקיימו בעניינו של המערער ואשר בעטיין ההקלה בעונש שלה הוא זכאי היא הקלה מדודה בלבד. בהקשר זה יצוין כי הגם שכלל ידוע הוא כי אין זו מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, במקרים שענינם עיצוב מדיניות הענישה בראי הרפורמה בעבירות ההמתה – מתחם התערבותו של בית המשפט זה רחב יותר (עניין חוג'יראת, בפסקה 9).

13. אשר לנסיבות לחומרה שהתקיימו במקרה דנן. תחילה, האקט הממית בעניינו התקיים אגב הימלטות המערער מהמשטרה. משכך, בהחלט ייתכן כי עובדות המקרה דנן מגבשות את הנסיבה המחמירה הקבועה בסעיף 301א(א)(2) לחוק באופן שעלול היה להוביל להרשעת המערער בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות, וממילא לתחולתו של עונש מאסר עולם כעונש חובה. ואכן, בכתב האישום המקורי העבירה שיוחסה למערער היא עבירת הרצח בנסיבות מחמירות, וזו שונתה לעבירת הרצח הבסיסית במסגרת הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים. אומנם, משכתב האישום שבו הודה המערער תוקן, עלינו לדון בהתאם לאמות המידה של סעיף 300(א) לחוק, אך עדיין ברור כי ישנו רובד של חומרה במעשיו בהתאם לרציונל שבבסיס הנסיבה המחמירה שיוחסה למערער בתחילת ההליך (על כך ראו: ע"פ 2083/22 י"נ' מדינת ישראל, פסקאות 31-33 (5.2.2023)). ממילא, העובדות הרלוונטיות נותרו בכתב האישום המתוקן והן משליכות על חומרת העונש כנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג לחוק).

14. זאת ועוד. המערער לא הורשע בעבירת הרצח לבדה, אלא בשורת עבירות נוספות שהיה בה להוליך לענישה לא מבוטלת בפני עצמה. כך, וכמפורט לעיל, המערער הורשע בעבירות של קשירת קשר לפשע, גניבת רכב, שהייה בישראל שלא כדין, נהיגה ללא רישיון, נהיגה ללא ביטוח והיזק לרכוש במזיד. מובן כי הצטברותן של עבירות אלה לכדי מכלול אחד יחד עם עבירת הרצח שבה המערער הורשע, מצדיקה מתן עונש חמור ואינה מאפשרת אלא הקלה מתונה בלבד בעונשו.

15. לאמור יש להוסיף את היותו של המערער בעל פלילי מכביד עד מאוד. הלה ריצה עד כה כ-13 שנות מאסר בפועל, ואף לאחר ביצוע המעשים מושא כתב האישום דנן, כאשר משטרת ישראל טרם עצרה אותו, הוא ביצע עבירות נוספות. המערער הוא אפוא מי שאינו נרתע מלעבור על הדין פעם אחר פעם; מילות החוק רחוקות מלהיות בגדר גבול מחייב עבורו; וענישתו על ידי בתי המשפט לא שינתה כהוא זה מנטייתו לשוב לסורו. בנסיבות אלה, שומה עלינו ליתן לעברו הפלילי של המערער משקל ממשי בעת קביעת התוצאה העונשית (סעיף 40א(11) לחוק).

16. אם לסכם: מדיניות הענישה הראויה בעבירת הרצח ביסוד נפשי של אדישות מצדיקה הבחנה בין מקרים שבהם טבוע באופן מובנה רכיב של אלימות, לבין מקרים שבהם לא קיים רכיב כזה כדוגמת המקרה דנן. נקודה זו מצדיקה הקלה בעונשו של המערער, אך על הקלה זו להיות מתונה לנוכח מכלול הנסיבות לחומרה שהתקיימו בעניינו.

לפיכך, אציע לחברי ולחברתי כי נקל בעונשו של המערער כך שזה יעמוד על 18 שנות מאסר בפועל, חלף 20 שנות המאסר בפועל שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

יוסף אלרון
שופט

השופט חאלד כבוב:

אני מסכים.

חאלד כבוב
שופט

השופטת רות רונן:

אני מסכימה.

רות רונן
שופטת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט יוסף אלרון.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ה (09 פברואר 2025).

רות רונן
שופטת

חאלד כבוב
שופט

יוסף אלרון
שופט